

DECIZIA nr. 129 / 18.02.2015
privind soluționarea contestației formulate de
domnul **XXX**,
înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. XX/17.12.2014

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații a fost sesizată de către Administrația Sector 2 a Finanțelor Publice cu adresa nr. XX/12.12.2014, înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. XX/17.12.2014, cu privire la contestația formulată de domnul **XXX**, cu domiciliul în București.

Obiectul contestației, înregistrată la Administrația Sector 2 a Finanțelor Publice sub nr. XX/20.11.2014, îl constituie Deciziile de impunere anuală pentru veniturile realizate din România de persoane fizice pentru anul 2013 cu nr. XX/15.09.2014, nr. XX/15.09.2014 și nr. XX/15.09.2014 comunicate prin poștă cu scrisori recomandate confirmate de primire în data de XX, prin care s-a stabilit impozit pe venit în sumă totală de **XXX lei**.

Constatând că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 alin.(1), art. 207 alin. (1) și art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, coroborat cu pct. 2.1. din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală aprobate prin O.P.A.N.A.F. nr. 2906/2014, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de domnul **XXX**.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Prin adresa înregistrată la Administrația Sector 2 a Finanțelor Publice sub nr. XX/20.11.2014, dl. **XXX** contestă Deciziile de impunere anuală pentru veniturile realizate din România de persoane fizice pentru anul 2013 cu nr. XX/15.09.2014, nr. XX/15.09.2014 și nr. XX/15.09.2014, menționând că din calculele sale “rezultă alte sume de plată”, fără a fi însă menționate.

II. Pe baza Declarației D200 privind veniturile realizate din România pentru anul 2013, depusă de dl. **XXX** și înregistrată sub nr. XX/14.05.2014, Administrația Sector 2 a Finanțelor Publice a stabilit Deciziile de impunere anuală pentru veniturile realizate din România de persoane fizice pentru anul 2013 cu nr. XX/15.09.2014, nr. XX/15.09.2014 și nr. XX/15.09.2014, prin care s-a stabilit impozit pe venit în sumă totală de **XXX lei**.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, constatările organelor fiscale, motivațiile contribuabilului și actele normative în vigoare se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații se poate pronunța pe fondul cauzei, în condițiile în care contribuabilul nu prezintă motivul de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația.

În fapt, în baza Declarației D200 privind veniturile realizate din România pentru anul 2013 înregistrată sub nr. XX/14.05.2014 Administrația Sector 2 a Finanțelor Publice a procedat la calcularea și emiterea Deciziilor de impunere anuală pentru veniturile realizate din România de persoane fizice pentru anul 2013 cu nr. XX/15.09.2014, nr. XX/15.09.2014 și nr. XX/15.09.2014 în sumă totală de XXX lei, reprezentând impozit pe venit.

Prin adresa nr. XX/20.01.2015 (comunicată prin poștă cu scrisoare recomandată confirmată de primire în data de 28.01.2015), contestatarului i-a fost solicitat să specifice cuantumul sumelor contestate, implicit obiectul contestației și motivele de fapt și de drept, fără a oferi însă un răspuns până la data emiterii prezentei decizii.

Prin contestația formulată, contestatorul aduce „la cunoștința” organului fiscal emitent al actelor atacate că nu este „de acord” cu Deciziile de impunere anuală pentru veniturile realizate din România de persoane fizice pentru anul 2013 cu nr. XX/15.09.2014, nr. XX/15.09.2014 și nr. XX/15.09.2014, „deoarece din calculele” sale „rezultă alte sume de plată”, fără a fi însă specificate, contribuabilul nu aduce argumente și nu își motivează acțiunea în baza unor dispoziții legale, în susținerea cauzei formulate.

În drept, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură fiscală, republicat:

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

a) *datele de identificare a contestatorului;*

b) obiectul contestației;

c) motivele de fapt și de drept;

d) *dovezile pe care se întemeiază;*

e) *semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum și ștampila în cazul persoanelor juridice. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoana fizică sau juridică, se face potrivit legii."*

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emiterie a actului administrativ fiscal. "

De asemenea, pct. 2.5 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2906/2014:

"2.5. **Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv. "**

Norme metodologice:

175.1. În contestațiile care au ca obiect sume se va specifica cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe categorii de impozite, taxe, datorie vamală, contribuții, precum și accesorii ale acestora. În situația în care se constată nerespectarea acestei obligații, organele fiscale de soluționare competente vor pune în vedere contestatorului, printr-o adresă, să precizeze, în termen de 5 zile de la comunicarea acesteia, cuantumul sumei contestate, individualizată.

Din dispozițiile legale invocate mai sus, se reține că în contestație contribuabilul trebuie să menționeze obiectul, motivele de fapt și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază contestația, organele de soluționare neputându-se substitui contestatorului cu privire la motivele pentru care înțelege să conteste actele administrative fiscale.

Se reține că contestatarul nu a depus niciun document și nu și-a motivat acțiunea în baza unor dispoziții legale în susținerea cauzei formulate, conținutul contestației cuprinzând doar dezacordul față de deciziile atacate, cu mențiunea că din calculele sale “rezultă alte sume de plată”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarului.**

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr. 3250 în dosarul nr. 935/57/2009 Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că „*motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă*”, iar nedeținerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de art. 249 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă intrat în vigoare la data de 15.02.2013 „*cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*” și art. 250 din același act normativ care precizează „*dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]*”.

Având în vedere faptul că **dl. XXX** nu aduce nici un argument în susținerea contestației care să fie justificat cu documente și motivat pe bază de dispoziții legale prin care să combată deciziile atacate prin care s-a stabilit impozit pe venit în sumă de **XX lei** de către organul fiscal, Serviciul soluționare contestații din cadrul D.G.R.F.P. București nu se poate substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept, care sunt elemente obligatorii și expres prevăzute de art. 206 alin. (1) lit. b) și c) din Codul de procedură fiscală, republicat.

Mai mult, prin adresa nr. XX/20.01.2015 transmisă prin poștă cu scrisoare recomandată, confirmată de primire în data de 28.01.2015 s-a comunicat contestatarului că adresa înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. XX/17.12.2014 (contestația) nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 206 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv că aceasta nu cuprinde obiectul contestației și motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază, solicitându-i-

se acestuia să se conformeze cerințelor legale, dar până la data emiterii prezentei nu a răspuns acestor solicitări.

În speță, sunt incidente și dispozițiile art. 213 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

“Art. 213 - (1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

În conformitate cu dispozițiile pct. 11.1. din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2906/2014, care precizează:

“11. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 216 din Codul de procedură fiscală - Soluții asupra contestației

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

(...)

*b) **nemotivată**, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării;”*

Pe cale de consecință, întrucât contestatarul nu a prezentat argumentele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația în susținere, urmează a se respinge contestația ca nemotivată.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în temeiul actelor normative invocate și în baza prevederilor art. 206 alin. (1) lit. b) și lit. c) și alin. (2), art. 213 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct. 2.5 cu normele metodologice 175.1, pct. 11.1 lit. b) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală aprobate prin O.P.A.N.A.F. nr. 2906/2014.

DECIDE

Respinge ca nemotivată contestația formulată de domnul **XXX** împotriva Deciziilor de impunere anuală pentru veniturile realizate din România de persoane fizice pentru anul 2013 cu nr. XX/15.09.2014, nr. XX/15.09.2014 și nr. XX/15.09.2014, emise de Administrația Sector 2 a Finanțelor Publice prin care s-a stabilit impozit pe venit în cuantum total de **XX lei**.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.